

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku W. G.

przy uczestnictwie V. K., R. K., A. K., K. K., M. Ż., H. N. i Prokuratora Prokuratury Okręgowej w P.

o stwierdzenie nabycia spadku po M. J .K.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 13 lutego 2015 r.,

zażalenia uczestniczki postępowania V. K.

na pkt II postanowienia Sądu Okręgowego w P.

z dnia 14 lutego 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

1) oddała zażalenie;

2) przyznaje adwokat A. N. ze środków budżetowych Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w P. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł wraz z należnym podatkiem od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną uczestniczce w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 14 lutego 2014 r., zamieszczonym w orzeczeniu co do istoty sprawy, Sąd Okręgowy w P., z powołaniem się na art. 370 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., odrzucił apelację uczestniczki V. K. od postanowienia Sądu Rejonowego w O. z 14 grudnia 2010 r. w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku po M. J. K.. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy stwierdził, że zgodnie z art. 518 k.p.c. apelacja przysługuje od postanowienia sądu pierwszej instancji orzekającego co do istoty sprawy, natomiast nie przysługuje od uzasadnienia takiego postanowienia. Wobec tego, Sąd Okręgowy w P., uznał apelację uczestniczki za niedopuszczalną.

W zażaleniu na postanowienie Sądu Okręgowego uczestniczka zarzuciła, że zapadło ono w warunkach nieważności postępowania zarówno przed Sądem pierwszej, jak i drugiej instancji z uwagi na pozbawienie uczestniczki możliwości obrony jej praw (art. 379 pkt 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.), w związku z zaniechaniem zapewnienia jej możliwości korzystania z tłumacza języka rosyjskiego na wszystkich rozprawach przeprowadzonych w niniejszym postępowaniu, a przede wszystkim dla przetłumaczenia dokumentów. Uczestniczka zarzuciła też, że zaskarżone postanowienie zapadło z obrazą przepisów postępowania, tj. art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 5 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 5 § 2 ustawy z 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych poprzez ich niezastosowanie.

Uczestniczka wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 518 k.p.c. apelacja przysługuje tylko na postanowienia sądu co do istoty sprawy. Są to orzeczenia merytoryczne, których charakter i skutki są analogiczne do wyroków. Apelacja może dotyczyć rozstrzygnięcia, nie zaś jego uzasadnienia.

Z akt postępowania w niniejszej sprawie wynika, że postanowieniem z 14 grudnia 2010 r. (k. 679) Sąd Rejonowy w O. stwierdził, że spadek po M. K. nabyli żona V. K., syn A. K. i wnuki R. K. i K. K. w częściach po ¼.

Postanowienie z 14 grudnia 2010 r. zostało zaskarżone apelacjami wnioskodawczyni i uczestników. Uczestniczka V. K. w piśmie z 10 stycznia 2011 r. (k. 738-741) wyraźnie stwierdziła, że przedmiotem zaskarżenia czyni uzasadnienie postanowienia Sądu Rejonowego z 14 grudnia 2010 r., a konkretnie ustalenia dotyczące własności nieruchomości należących do spadkodawcy i wydatkowania przez niego kwoty 1.500.000 zł. Domagała się też zmiany ustaleń w tej części, nie zaś zmiany rozstrzygnięcia co do jego istoty.

W świetle powyższego trzeba stwierdzić, że Sąd Okręgowy słusznie odrzucił środek zaskarżenia wniesiony przez uczestniczkę, bowiem apelacja nie jest środkiem zaskarżenia, którym by można zakwestionować poszczególne elementy ustaleń sądu przytoczone w uzasadnieniu akceptowanego przez stronę orzeczenia.

Zarzut nieważności postępowania uczestniczka mogłaby podnieść w apelacji, gdyby ją skutecznie złożyła, ale mogła go także zgłosić wobec Sądu Okręgowego, w związku z tym, że postępowanie co do meritum sprawy zostało przed nim wszczęte na podstawie apelacji wniesionych przez pozostałych uczestników. We własnym piśmie nazwanym apelacją V. K. nawet nie sugerowała, żeby niezrozumiałe było dla niej uzasadnienie orzeczenia Sądu pierwszej instancji, od którego wniosła środek zaskarżenia i żeby mogło to mieć jakiegokolwiek znaczenie dla określenia przez nią przedmiotu zaskarżenia. Nie sposób jest uznać, że uczestniczka była pozbawiona w tym zakresie możliwości działania.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ k.p.c. orzeczono jak w pkt 1 postanowienia. Pełnomocnikowi reprezentującemu skarżącą z urzędu w postępowaniu zażaleniowym Sąd Najwyższy przyznał wynagrodzenie ze środków budżetowych Sądu, zgodnie ze stawkami oznaczonymi w § 2 ust. 3 i § 9 pkt 2 oraz § 13 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, tekst jedn. Dz. U. z 2013, poz. 461 ze zm.